

Arrest

nr. 264 957 van 6 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 27 juli 2019 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 13 september 2019 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom en de hieruit volgende vervolging door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing en hij legde in dit kader een doopcertificaat neer waaruit blijkt dat hij op 22 september 2019 gedoopt werd in het transitcentrum ‘Caricole’, alsook een verklaring van 23 september 2019 opgemaakt door de aalmoezenier van het centrum. Op 8 oktober 2019 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 227 197 hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte documenten de oprechtheid van verzoekers bekering niet konden staven. Het cassatieberoep dat verzoeker indiende werd op 28 november 2019 door de Raad van State verworpen.

Verzoeker diende op 24 september 2020 huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart dat hij omwille van zijn religieuze activiteiten in België niet naar Iran kan terugkeren. Hij gaat elke zondag naar de kerk, neemt deel aan de activiteiten van de Gave Veste en is lid van enkele WhatsApp-groepen, zo stelt hij. Verzoeker staat met de priester in contact via WhatsApp en neemt deel aan vergaderingen met andere Iraniërs op Zoom. Momenteel woont verzoeker bij zijn tante en spreekt hij drie of vier keer per week met zijn ouders. Ze zeggen dat hij moet proberen om in België te blijven omdat de situatie in Iran gevaarlijk is. Zes maanden geleden stuurde zijn vader hem een brief van Herasat (vertegenwoordigers van het ministerie van Inlichtingen en Nationale Veiligheid) van 13 mei 1398 (4 augustus 2019) door. In deze brief stond dat zijn vader zich moest aanmelden om vragen over verzoeker te beantwoorden. Bij terugkeer naar Iran meent verzoeker dat hij geëxecuteerd zal worden door de autoriteiten, die op de hoogte zijn van zijn bekering. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten voor: een stapel foto's met betrekking tot zijn religieuze activiteiten (kopie); een certificaat van de Evangelische kerk 'De Pottenbakker' van 12 juli 2020 waarin staat dat hij een vaste bezoeker is van de kerk en dat hij deel uitmaakt van de kerkgemeenschap (origineel); een brief van Herasat van 13 mei 1398 (4 augustus 2019) waarbij hij aangeeft dat zijn vader werd opgeroepen om op 14 mei 1398 (5 augustus 2019) vragen over hem te beantwoorden (kopie); tien screenshots van WhatsApp-gesprekken in verschillende groepen en acht foto's van online groepsgesprekken waaraan hij deelnam. Voorts legt verzoeker ook drie filmpjes neer. Het eerste filmpje duurt ongeveer zes minuten. Hierin komt hij in beeld, met op de achtergrond een muur en een gordijn. In dit filmpje, waarin hij in het begin ervan zijn voornaam en zijn leeftijd vermeldt, spreekt hij onder meer over het feit dat hij zijn religie niet kan kiezen in Iran. Verzoeker geeft aan hoe hij in aanraking kwam met het christendom in Iran, dat dit tot problemen leidde en dat hij zijn land hierdoor diende te verlaten. Hij stelt dat de asiendiensten zijn verhaal niet geloofden, maar dat hij niet boos op hen is omdat hij wist dat hij geen gemakkelijk leven zou hebben als hij het pad van Jezus zou volgen. Een ander filmpje is getiteld 'Testimony from an Iranian brother' door 'Mahabba Belgium'. In dit filmpje is een zwart scherm te zien en zijn verzoekers verklaringen uit het eerste filmpje te horen. Zijn voornaam en leeftijd zijn evenwel uit het audiobestand verwijderd. In het derde filmpje dat verzoeker voorlegt is hij te zien op het spreekgestoelte van 'De Pottenbakker'. Dit filmpje duurt ongeveer 12 minuten en geeft weer hoe hij een uiteenzetting geeft over het gebrek aan vrijheid om je geloof te kiezen in Iran, over de vervolging die christenen ondergaan in Iran en over hoe verzoeker het christendom beleefde in Iran. Verzoeker roept de mensen op om te bidden voor de christenen in Iran. Voor het overige brengt hij opnieuw de hierboven reeds vermelde documenten – zijn doopcertificaat en een attest van de aalmoezenier – aan die hij neerlegde in het kader van het beroep dat hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de Raad.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, meer bepaald dat hij nog steeds vreest dat hij vermoord zal worden door het Iraanse regime dat op de hoogte is van zijn bekering,

moet worden bevestigd dat het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bekering tot het christendom in Iran en de hieruit volgende vervolging door de Iraanse autoriteiten. Ook de Raad weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad van State werd verworpen. Zoals de commissaris-generaal eveneens op pertinente wijze aangeeft, resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval echter geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoeker viseert vooreerst de vaststellingen gedaan omtrent de brief van Herasat waarover de commissaris-generaal motiveert als volgt: "De brief van de Herasat d.d. 13/05/1398 (4 augustus 2019) kan de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering en uw beweerdde problemen in Iran geenszins herstellen. Vooreerst is het niet aannemelijk dat, ofschoon het document reeds werd opgemaakt op 4 augustus 2019 en u in deze periode steeds in contact stond met uw familie – zij het via uw tante (CGVS 1 d.d. 28/08/2019, p. 4; CGVS 2 d.d. 05/09/2019, p. 3) –, u zowel tijdens uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek (die georganiseerd werden op 28 augustus 2019 en 5 september 2019) als tijdens de beroepsprocedure voor de RvV met geen woord gerept heeft over het bestaan van dit document. Nochtans hield uw familie u destijds wel op de hoogte van de evolutie van uw problemen: pas in België werd u immers op de hoogte gebracht van de inval in uw ouderlijke woning (CGVS 1 d.d. 28/08/2019, p. 9). Dat uw familie u niet in kennis stelde van de brief die uw vader van Herasat kreeg, is bijgevolg niet ernstig. Bovendien dient opgemerkt dat het document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier, zoals hierboven reeds aangestipt, allerm minst het geval is."

Waar de commissaris-generaal op goede gronden motiveert over het laattijdige tijdstip waarop voormelde brief werd overgemaakt aan verzoeker, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan de loutere bewering dat het een nieuw element betreft dat niet eerder kon worden voorgelegd hetgeen gelet op het vastgestelde niet kan overtuigen. Hoe dan ook doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de vaststelling: "Bovendien dient opgemerkt dat het document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier, zoals hierboven reeds aangestipt, allerm minst het geval is."

Waar verzoeker zich tracht vast te klampen aan het gebrek aan een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij

zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij op actieve wijze deelneemt aan verschillende religieuze activiteiten en het Commissariaat-generaal voorbijgaat aan het feit dat hij bij zijn tante en nonkel verblijft die eveneens christenen zijn waarbij hij stelt een "volledige christenenachtergrond" te hebben dat naar zijn mening des te meer de oprechtheid van zijn christelijk geloof aantoonst, wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissing: "Wat betreft uw verklaringen dat u intussen ook religieuze activiteiten deed in België (Verklaring volgend verzoek, punt 16), dient vastgesteld te worden dat het feit dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kon worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België. Dat u aangeeft dat u regelmatig naar de kerk gaat, deelneemt aan de activiteiten van Gave Veste, lid bent van WhatsApp-groepen en deelneemt aan vergaderingen op Zoom (verklaring volgend verzoek, punt 17), toont geenszins de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en het, zoals vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet oprechte karakter van uw doopsel in het gesloten centrum waar u verbleef, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België en uw activiteiten in dit verband een opportunistisch karakter hebben en er louter toe strekken op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven." Verzoeker slaagt er niet met zijn betoog niet in voormelde motieven in een ander daglicht te stellen. Het weze hierbij nogmaals benadrukt dat reeds op vaststaande wijze werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering en zijn problemen hierdoor in Iran, en dat ook het niet oprechte karakter van zijn doopsel in het gesloten centrum waar hij verbleef reeds werd vastgesteld door de Raad. Het opnieuw aanhalen van elementen, zoals verzoeker doet in zijn verzoekschrift, en het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigen hier niets aan en zijn op zich niet van aard afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De Raad wijst in dit kader dan ook eveneens op volgende pertinente motieven: "Dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering (verklaring volgend verzoek, punt 19, punt 17) maakte u evenmin aannemelijk. In zoverre u, in lijn met het relaas dat u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek, herhaalt dat de Iraanse autoriteiten al op de hoogte waren van uw bekering (verklaring volgend verzoek, punt 17), dient onderstreept te worden dat het loutere herhalen van dergelijke verklaringen geen nieuw licht kan werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde bekering en daaruit voortvloeiende vervolging." en de Raad onderstreept: "Voorts dient benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten hoe dan ook weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen." Verzoeker kan, eveneens gelet op hogerstaande vaststellingen omtrent de brief van Heresat, niet overtuigen door betoog te voeren omtrent het verplicht stopzetten van het werk door zijn vader en zijn afkomst uit een regeringsgezinde stad waar iedereen elkaar kent, noch door de hypothetische stelling dat de Iraanse autoriteiten vermoedelijk op de hoogte zijn van het feit dat zijn tante en nonkel bij wie hij verblijft, christen zijn met als gevolg dat hij nog meer gevaar zou lopen bij terugkeer. Verzoeker borduurt verder op zijn eerdere verklaringen steunend op zijn beweerde bekering waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen

in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De commissaris-generaal motiveert verder: “Uit de overige door u neergelegde documenten kan voorts niet zonder meer uit afgeleid worden dat uw activiteiten voortkomen uit een oprechte geloofsovertuiging of dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw geloofsactiviteiten. Bovendien kunnen er in dit verband een aantal bevreemdende vaststellingen gedaan worden die het opportunistische karakter ervan enkel maar bevestigen. Betreffende de WhatsApp-gesprekken kan er vastgesteld worden dat hieruit niet blijkt onder welke naam u actief bent in deze conversaties. Ook uit de screenshots van Zoomgesprekken blijkt niet dat u participeert onder uw volledige voor- en achternaam. Aangaande het filmpje dat u opnam in een kamer, waarin u herkenbaar in beeld komt en uw voornaam en leeftijd vermeld worden, dient voorts opgemerkt dat hieruit geenszins blijkt of u dit deelde, op welk platform en hoeveel personen het bekeken zouden hebben. In zoverre het geluidsfragment van dit filmpje aan bod komt in de ‘Testimony from an Iranian brother’ door Mahabba Belgium, kan opgemerkt worden dat u niet in beeld komt en uw naam en uw leeftijd uit dit fragment verwijderd zijn. Het attest van de Evangelische Kerk ‘De Pottenbakker’ en het filmpje waaruit blijkt dat u er tijdens een viering het woord nam, tonen slechts aan dat u deze kerk frequenteert en dat u er een keer gesproken heeft op het spreekgestoelte. Hieruit blijkt geenszins dat uw kerkgang is ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging of dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten binnen deze (Nederlandstalige) kerkgemeenschap.” Ook betreffende deze vaststellingen komt verzoeker niet verder dan pogingen tot verschoning – zoals dat hij identificeerbaar blijft zelfs met een korte naam en dat zijn naam uit veiligheidsoverwegingen werd verwijderd, maar dat hij via andere bronnen wel identificeerbaar is – waarin hij niet slaagt, en het beweren van het tegendeel waar hij stelt dat uit het spreken op het spreekgestoelte een prominentere rol binnen de kerk zou blijken. Verzoeker beperkt zich in wezen tot algemene beweringen en aan te geven het oneens te zijn, hetgeen niet volstaat om afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad besluit samen met de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt met concrete elementen aan te tonen dat hij oprecht bekeerd is tot het christendom en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn aangehaalde activiteiten in België.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juli 2021, benadrukt verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar verklaring in verband met de brief van Herasat niet goed heeft geanalyseerd. Verzoekende partij licht toe dat haar vader het werk heeft moeten stopzetten omwille van haar bekering, hij eigenlijk ontslagen is en dat dit door Herasat in een intern document aan de werkgever van haar vader werd meegedeeld. Zij wijst erop dat haar vader de brief van Herasat pas later heeft kunnen bemachtigen. Zij stelt dat het feit dat haar vader het werk heeft moeten stopzetten erop wijst dat zij nog altijd gevaar loopt. Verzoekende partij besluit dat aangezien zij niet werd opgeroepen, zij deze uitleg niet heeft kunnen geven aan het Commissariaat-generaal.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen).

4.3. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van en op algemene wijze voort breien aan eerder afgelegde verklaringen en al voorheen aangehaalde argumenten.

Zo verwijst zij opnieuw naar en vestigt zij de aandacht op de door haar in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde brief van Herasat en herhaalt zij daarnaast geen persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te hebben gehad, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen hierover eerder in de beschikking van 2 juli 2021 werd vastgesteld, met name:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoeker viseert vooreerst de vaststellingen gedaan omtrent de brief van Herasat waarover de commissaris-generaal motiveert als volgt: “De brief van de Herasat d.d. 13/05/1398 (4 augustus 2019) kan de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering en uw beweerdde problemen in Iran geenszins herstellen. Vooreerst is het niet aannemelijk dat, ofschoon het document reeds werd opgemaakt op 4 augustus 2019 en u in deze periode steeds in contact stond met uw familie – zij het via uw tante (CGVS 1 d.d. 28/08/2019, p. 4; CGVS 2 d.d. 05/09/2019, p. 3) -, u zowel tijdens uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek (die georganiseerd werden op 28 augustus 2019 en 5 september 2019) als tijdens de beroepsprocedure voor de RvV met geen woord gerept heeft over het bestaan van dit document. Nochtans hield uw familie u destijds wel op de hoogte van de evolutie van uw problemen: pas in België werd u immers op de hoogte gebracht van de inval in uw ouderlijke woning (CGVS 1 d.d. 28/08/2019, p. 9). Dat uw familie u niet in kennis stelde van de brief die uw vader van Herasat kreeg, is bijgevolg niet ernstig. Bovendien dient opgemerkt dat het document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier, zoals hierboven reeds aangestipt, allerminst het geval is.”

Waar de commissaris-generaal op goede gronden motiveert over het laattijdige tijdstip waarop voormelde brief werd overgemaakt aan verzoeker, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan de loutere bewering dat het een nieuw element betreft dat niet eerder kon worden voorgelegd hetgeen gelet op het vastgestelde niet kan overtuigen. Hoe dan ook doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de vaststelling: “Bovendien dient opgemerkt dat het document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, waardoor er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier, zoals hierboven reeds aangestipt, allerminst het geval is.”

Waar verzoeker zich tracht vast te klampen aan het gebrek aan een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.”

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt het voorgaande. Om voorgaande redenen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en herhaald in de beschikking van 2 juli 2021, kan aan de door verzoekende partij neergelegde brief van Herasat van 4 augustus 2019 geen objectieve bewijswaarde worden toegekend ter staving van haar eerder ongeloofwaardig bevonden relaas, waarop zij thans in het kader van huidig volgend verzoek op algemene wijze voortbouwt, doch waarbij zij er evenwel niet in slaagt om middels overtuigende nieuwe feiten of elementen de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

4.4. Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op volgende grond in voornoemde beschikking:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij op actieve wijze deelneemt aan verschillende religieuze activiteiten en het Commissariaat-generaal voorbijgaat aan het feit dat hij bij zijn tante en nonkel verblijft die eveneens christenen zijn waarbij hij stelt een “volledige christenenachtergrond” te hebben dat naar zijn mening des te meer de oprechtheid van zijn christelijk geloof aantoonst, wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissing: “Wat betreft uw verklaringen dat u intussen ook religieuze activiteiten deed in België (Verklaring volgend verzoek, punt 16), dient vastgesteld te worden dat het feit dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kon worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België. Dat u aangeeft dat u regelmatig naar de kerk gaat, deelneemt aan de activiteiten van Gave Veste, lid bent van WhatsApp-groepen en deelneemt aan vergaderingen op Zoom (verklaring volgend verzoek, punt 17), toont geenszins de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en het, zoals vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet oprechte karakter van uw doopsel in het gesloten centrum waar u verbleef, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België en uw activiteiten in dit verband een opportunistisch karakter hebben en er louter toe strekken op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.” Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in voormelde motieven in een ander daglicht te stellen. Het weze hierbij nogmaals benadrukt dat reeds op vaststaande wijze werd geoordeeld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bekering en zijn problemen hierdoor in Iran, en dat ook het niet oprechte karakter van zijn doopsel in het gesloten centrum waar hij verbleef reeds werd vastgesteld door de Raad. Het opnieuw aanhalen van elementen, zoals verzoeker doet in zijn verzoekschrift, en het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigen hier niets aan en zijn op zich niet van aard afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De Raad wijst in dit kader dan ook eveneens op volgende pertinente motieven: “Dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering (verklaring volgend verzoek, punt 19, punt 17) maakte u evenmin aannemelijk. In zoverre u, in lijn met het relaas dat u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek, herhaalt dat de Iraanse autoriteiten al op de hoogte waren van uw bekering (verklaring volgend verzoek, punt 17), dient onderstreept te worden dat het loutere herhalen van dergelijke verklaringen geen nieuw licht kan werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde bekering en daaruit voortvloeiende vervolging.” en de Raad onderstreept: “Voorts dient benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten hoe dan ook weinig

aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.” Verzoeker kan, eveneens gelet op hogerstaande vaststellingen omtrent de brief van Herasat, niet overtuigen door betoog te voeren omtrent het verplicht stopzetten van het werk door zijn vader en zijn afkomst uit een regeringsgezinde stad waar iedereen elkaar kent, noch door de hypothetische stelling dat de Iraanse autoriteiten vermoedelijk op de hoogte zijn van het feit dat zijn tante en nonkel bij wie hij verblijft, christen zijn met als gevolg dat hij nog meer gevaar zou lopen bij terugkeer. Verzoeker borduurt verder op zijn eerdere verklaringen steunend op zijn beweerde bekering waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.”

De Raad herhaalt en benadrukt dat aan de door verzoekende partij eerder in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming ingeroepen bekering tot het christendom en de hieruit volgende vervolging door de Iraanse autoriteiten geen geloof wordt gehecht, zoals eerder door het Commissariaat-generaal en nadien door de Raad bij het eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld. Gelet ook op hogervermelde redenen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en de beschikking van 2 juli 2021, zijn verzoekende partij haar verklaringen omtrent het door haar vader moeten stopzetten van diens werk door haar bekering, wat er volgens haar op wijst dat zij nog altijd gevaar loopt, verklaringen die aldus slechts louter een voorzetting vormen van een relaas dat eerder op diverse punten ongeloofwaardig werd bevonden, net als de in de vorm van een kopie bijgebrachte brief van Herasat, geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Aan verzoekende partij haar beweerde bekering tot het christendom en bewering dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en haar om die reden zouden vervolgen en tevens haar familie viseren, kan geen geloof worden gehecht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS